

[Lindberg.]

fra nogen organisation rejst forslag om ændringer af loven på disse områder. Jeg kan også oplyse, at i det sidste repræsentantskabsmøde, som blev afholdt i De samvirkende Fagforbund i maj måned i år, var spørgsmålet fremme til diskussion på foranledning af formanden, hr. Eiler Jensen, som i sin beretning tog hele spørgsmålet om disse ting op til behandling, og ved den afstemning, der fandt sted ved beretningens afslutning, var der kun 3, der stemte imod, hvilket må være udtryk for, at repræsentantskabsmødet, som tæller 300—400 delegerede fra den samlede fagbevægelse, var indforstået med, at disse regler fortsat måtte være gældende.

På den anden side kan det vel ikke bestrides, at der lejlighedsvis i organisationerne har været diskussion om problemerne vedrørende sammenkædning af fagene hos forligsmanden og opsupplering af stemmerne, når man ikke ved urafstemning er nået op til de 75 pct. i de enkelte forbund. Jeg er dog af den opfattelse, at når der har været diskussion om disse problemer ude omkring i fagorganisationerne, skyldes det, at man ikke har tilstrækkeligt kendskab til baggrunden for, at disse regler er kommet til verden i den form og med den ordlyd, de har nu, og det skyldes også efter min bedste overbevisning, at man fra det kommunistiske parti og den kommunistiske presse har prøvet, hvad der var muligt, for at hidse arbejderne op til at gå imod disse bestemmelser, uden at man på en virkelig saglig måde har søgt at forklare, hvorfor man har været nødt til at indføre disse regler i loven om mægling i arbejdsstridigheder.

Hvis vi nu skal se på de spørgsmål, det her drejer sig om, er der i virkeligheden tre problemer: Der er for det første det problem, der omtales i § 10, nemlig at der stilles mæglingsforslag for et enkelt fagforbund alene. Hvis der skal tages stilling til et sådant forslag, kræves der 75 pct.s deltagelse, hvis man skal gå efter den almindelige regel, at det, som har fået flest stemmer, er vedtaget. Hvis der altså deltager 75 pct. af medlemmerne, gælder den almindelige majoritetsregel. Hvis der derimod ikke stemmer mere end 25 pct., kan forslaget ikke forkastes, så må det betragtes som vedtaget, uanset hvordan stemmerne fordeler sig på ja og nej. Derudover er der i loven indsat en bestemmelse om, at hvis man ikke opnår de 75 pct., skal der en særlig kvalificeret nejprocent til, for at forslaget skal være forkastet.

Hensigten med disse bestemmelser er i en situation, hvor man har et mæglingsforslag til behandling, at fremskaffe en klar tilkendegivelse fra de medlemmer af den pågældende fagorganisation, som forslaget drejer sig om, en tilkendegivelse af, hvad de vil, og bestemmelserne bygger på den betragtning, at et mindretal ikke skal kunne bringe hele faget ud i en konflikt. Nu er det iøvrigt sådan, at § 10 meget sjældent er blevet bragt i anvendelse, fordi det meget sjældent har været sådan, at forligsmanden stillede mæglingsforslag for et enkelt fag.

§ 11 drejer sig om det forhold, at forligsmanden kan sammenkæde fagene, d.v.s. at når der foreligger en overenskomstssituation, hvor flere fag har uløste spørgsmål, kan forligsmanden stille et fælles mæglingsforslag for de fag, som er omfattet af konflikten. Formålet hermed er et rent praktisk. Hvis f. eks. 60 fag, således som tilfældet var i 1950, ikke har kunnet få ordnet deres forhold og derfor kommer til forligsmanden med dem, ville det ikke være praktisk, om forligsmanden — således som han skulle ifølge det kommunistiske forslag — stillede 60 forskellige mæglingsforslag. Enhver vil kunne forstå, at det ville være meget upraktisk. Dertil kommer, at det ikke er rigtigt, hvad man hævder fra kommunistisk side, at et sådant mæglingsforslag kan betyde vidt forskellige ting for de forskellige fag. Når situationen udvikler sig derhen, at sagen havner hos forligsmanden, er det jo i almindelighed, fordi der er visse generelle spørgsmål mellem de to parter, som ikke kan ordnes ad forhandlingens vej. Derfor må man i almindelighed have lov til at gå ud fra, at disse generelle spørgsmål har samme værdi for de enkelte fags udøvere, hvadenten det drejer sig om en arbejdsmand, en smed, en bager, en maler eller andre brancher. Det er f. eks. tilfældet, når det drejer sig om de generelle løntillæg, det er tilfældet, når det drejer sig om sådanne spørgsmål som arbejdstiden eller feriebestemmelserne. Men dertil kommer, at et mæglingsforslag ikke er så enkel en ting, som det kunne se ud til, når det bliver stillet af forligsmanden. Et mæglingsforslag bygger først og fremmest på de mange forhandlinger, der har været mellem parterne, og hvorunder man i almindelighed er blevet enig om en række detailbestemmelser. Desuden er det jo således, at mæglingsforslaget stiller særskilte forslag op for de enkelte brancher og fag, som hvert enkelt fag har at tage stilling til udover de generelle spørgsmål, der må være fælles for alle.

Men hovedårsagen til, at man i loven har